

Елин Пелин

Неизвестното

Възседнал на кон, пътуваш самичък нощно време през гората. Мрак пълни всичко наоколо. Гората спи широко разклонена, богато разлистена. Над пътя ти се сплитат сънливи букови вейки, от които лъха свежа хладина. От време на време ти зърваш през тоя свод късче от ясното нежно небе, обсипано със звезди.

Колкото по-навътре отиваш, толкова повече тоя свод става по-тъмен и твоят поглед почва да се губи в една пропаст от непрогледна тъмнина.

Конят върви предпазливо по неравния коларски път. Ушите му стоят нащрек. Отведнаж той се спира и прърха с ноздри. Ти го удряш с крака по корема, но той не иска да върви. Тогава му казваш нещо приятелско, добро, помилваш го по гривата и той тръгва.

В мрака се мерзелят белите стволи на някои брези или прогнили пънове, или оголелите скелети на паднали буки. Там някъде светят две фосфорни очи, които не мигат.

Отведнаж някакъв рязък, странен, болезнен вик пронизва тишината. Душата ти настръхва и се свива. Изглавата ти изчезват всички мисли. Тайнственият живот на нощта те изпълва и завладява. Ти не си вече човек от реалния свят. Някаква странна хипноза покорява твоето съзнание.

Насред пътя там пред тебе се изправя печална дрипава бабичка с дете на гърдите. Тя протяга ръка за милостиня. Нейното мълчание и нейната неподвижност ужасяват. Конят се спира, прърхти и тръгва... Навътре в гората един разярен сфинкс е стъпил върху главата на една малка сребърна змия с фосфорни очи. По-нататък на една грамадна суха бука виси обесен човек. Пред него танцува жена, облечена в бяло. На една полянка един момък се бие в гърдите и плаче.

Душата тръпне плаха, свита, препълнена със страх, както нощта е препълнена с тишина. Искаш да пееш. Гласът ти прозвучава неуверен, чужд. Ехото не отговаря. Подсвирваш за кураж, но тия чудовищни сенки в мрака тръгват към тебе и ти замлъкваш. Затваряш очи. Страхът в душата ти пада в тъмница и почва да се надува.

Разумът не слуша. Връзките със света, с миналото и сегашното се скъсват.

Ти си буден, не спиш, не си взел нищо упоително, но кажи ми, какво става с тебе, с клетките ти, които правят твоето тяло, твоя мозък, с цялата твоя сложна машина от кръв и месо? Кои тайнствени сили се явяват и как действуват, за да нарушат нормалния живот на твоето физическо и душевно същество?

КРАЙ

© Елин Пелин

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5759>]